

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΟΣΑΚΗΣ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ (αριθ.1)

(Προσφυγή αριθ. 42778/05)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

12 Φεβρουαρίου 2009

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Γιοσάκης κατά Ελλάδας (αριθ.1),

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρος,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές*,
και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος*.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 22 Ιανουαρίου 2009,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 42778/05) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο Ιάκωβο-Παύλο Γιοσάκη («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 17 Νοεμβρίου 2005 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Χ. Μυλωνά, δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Σ. Σπυρόπουλο και κυρία Ο. Πατσοπούλου, πάρεδρους του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπήρξαν πολλαπλές παραβιάσεις του άρθρου 5 §§ 1, 3 και 4.

4. Στις 14 Μαρτίου 2007, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση ορισμένες αιτιάσεις που έλκονταν από το άρθρο 5 §§ 1, 3 και 4 της Σύμβασης. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ι. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων, ο οποίος είναι αρχιμανδρίτης, έχει γεννηθεί το 1965. Κρατείται επί του παρόντος στις φυλακές Κορυδαλλού.

6. Στις 26 Ιανουαρίου 2005, ο ανακριτής Πειραιά κάλεσε τον προσφεύγοντα να παρουσιαστεί ενώπιόν του προκειμένου να απαντήσει στις σε βάρος του κατηγορίες για έξι αξιόποινες πράξεις που σχετίζονταν με ηθική και φυσική αυτουργία σε κλοπή αρχαιοτήτων, ιδίως εικόνων που υπεξαιρέθηκαν από διάφορες εκκλησίες των Κυθέρων. Η κλήση παρελήφθη από τη μητέρα του προσφεύγοντος,

διότι εκείνος βρισκόταν στον Λίβανο. Έχοντας ενημερωθεί για την κλήση από τη μητέρα του, ο προσφεύγων επέστρεψε στην Ελλάδα στις 29 Ιανουαρίου 2005. Στις 31 Ιανουαρίου 2005, παρουσιάστηκε ενώπιον του ανακριτή, ο οποίος του χορήγησε προθεσμία έως τις 2 Φεβρουαρίου 2005 για να προετοιμάσει την υπεράσπισή του.

7. Στις 2 Φεβρουαρίου 2005, ο προσφεύγων παρουσιάστηκε ενώπιον του ανακριτή και ζήτησε και έλαβε νέα προθεσμία έως τις 4 Φεβρουαρίου 2005. Σε βάρος του προσφεύγοντος ασκήθηκαν ποινικές διώξεις. Λίγο αργότερα μέσα στην ημέρα, ο ανακριτής εξέδωσε ένταλμα σύλληψης, με το οποίο διέτασσε τη σύλληψη του προσφεύγοντος, ο οποίος είχε εν τω μεταξύ φύγει. Ο ανακριτής στηριζόταν στην έκθεση του εισαγγελέα σύμφωνα με την οποία υπήρχαν πληροφορίες ότι ο προσφεύγων ετοιμαζόταν να διαφύγει από τη χώρα. Ωστόσο, δεν κατέστη δυνατό για την αστυνομία να τον εντοπίσει και να τον συλλάβει την ημέρα εκείνη.

8. Στις 4 Φεβρουαρίου 2005, ο προσφεύγων συνελήφθη δυνάμει του εντάλματος σύλληψης που είχε εκδοθεί στις 2 Φεβρουαρίου από τον ανακριτή. Αφού ανακρίθηκε από αυτόν, ο ανακριτής του απήγγειλε κατηγορίες για ηθική και φυσική αυτουργία σε κλοπή αρχαιοτήτων σε βάρος του Δημοσίου. Καθώς ο εισαγγελέας και ο ανακριτής δε συμφωνούσαν επί της θέσης του προσφεύγοντος υπό προσωρινή κράτηση, με τον τελευταίο να τάσσεται κυρίως υπέρ της επιβολής περιοριστικών όρων, η υπόθεση παραπέμφθηκε ενώπιον του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιά. Κατόπιν αιτήματος του ανακριτή, ο προσφεύγων παρέμεινε υπό κράτηση μέχρι την έκδοση της απόφασης του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών.

9. Στις 8 Φεβρουαρίου 2005, ο προσφεύγων ζήτησε να παραστεί αυτοπροσώπως ενώπιον του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών προκειμένου να υποστηρίξει την αίτηση αποφυλάκισής του. Την ίδια ημέρα, το δικαστικό συμβούλιο υιοθέτησε την πρόταση του εισαγγελέα και διέταξε την προφυλάκιση του προσφεύγοντος. Έκρινε, ειδικότερα, ότι δεν μπορούσε να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να διαφύγει ο προσφεύγων στο εξωτερικό. Σημείωσε ότι ο εισαγγελέας είχε ενημερώσει τον ανακριτή ότι διέθετε «ένα μεγάλο αριθμό πληροφοριών» σύμφωνα με τις οποίες ο προσφεύγων προετοιμάζε τη φυγή του από τη χώρα, αλλά παραδέχθηκε ότι δεν ήταν δυνατό να ελεγχθεί η ακρίβεια των πληροφοριών αυτών διότι ο εισαγγελέας δεν είχε διευκρινίσει τη φύση αυτών ούτε την πηγή τους. Σημείωσε επίσης ότι ο προσφεύγων είχε τηρήσει τις προθεσμίες που του είχε χορηγήσει ο ανακριτής προκειμένου να προετοιμάσει την υπεράσπισή του. Έτσι, το

δικαστικό συμβούλιο έκρινε ότι ο κίνδυνος φυγής δεν ήταν από μόνος του επαρκής για να αιτιολογήσει την θέση του υπό προσωρινή κράτηση.

10. Απεναντίας, το δικαστικό συμβούλιο έκρινε ότι, σε περίπτωση αποφυλάκισής του, ο προσφεύγων μπορεί να υποτροπιάζε, εκμεταλλευόμενος ιδίως το γεγονός ότι διατηρούσε την ιδιότητα του εκκλησιαστικού λειτουργού και, συνεπώς, είχε εύκολα πρόσβαση σε εκκλησίες και εκκλησιαστικά μνημεία. Επιπλέον, απέρριψε την αίτησή του να παραστεί αυτοπροσώπως για τον λόγο ότι, σύμφωνα με την εφαρμοστέα νομοθεσία, οι συνεδριάσεις των δικαστικών συμβουλίων δεν είναι κατ'αρχήν δημόσιες (βούλευμα αριθ. 130/2005). Το βούλευμα αυτό δεν επιδεχόταν κανένα ένδικο μέσο.

11. Στις 21 Φεβρουαρίου 2005, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση αποφυλάκισης στον ανακριτή. Στις 30 Μαρτίου 2005, η αίτησή του απορρίφθηκε. Ο ανακριτής έκρινε ότι το διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ του βουλεύματος αριθ. 130/2005 του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιά και της αίτησης του προσφεύγοντος δεν ήταν επαρκές για να ληφθούν ενδεχομένως υπόψη νέα στοιχεία που θα μπορούσαν να αιτιολογήσουν την αποφυλάκισή του (απόφαση αριθ. 21/2005).

12. Στις 26 Απριλίου 2005, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών Πειραιά νέα αίτηση αποφυλάκισης. Στις 26 Ιουλίου 2005, το δικαστικό συμβούλιο διασκέφθηκε επί του ζητήματος αυτού παρουσία του προσφεύγοντος, ο οποίος εξέθεσε τα επιχειρήματά του.

13. Την 1^η Αυγούστου 2005, το Συμβούλιο Εφετών Πειραιά απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος και διέταξε την παράταση της προσωρινής κράτησης για μία περίοδο έξι μηνών. Το δικαστικό συμβούλιο, σε βούλευμα άνω των εξήντα σελίδων, υιοθέτησε πλήρως τις προτάσεις του εισαγγελέα και έκρινε ότι υπήρχε πραγματικός κίνδυνος υποτροπής σε περίπτωση αποφυλάκισης του προσφεύγοντος. Τέλος, το δικαστικό συμβούλιο παρέπεμψε τον προσφεύγοντα σε δίκη για μία εκ των έξι αξιόποινων πράξεων για τις οποίες κατηγορείτο (βούλευμα αριθ. 327/2005).

14. Η συζήτηση ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουρηγημάτων Πειραιά έλαβε χώρα στις 22 Νοεμβρίου 2005, αλλά αναβλήθηκε για τις 21 Δεκεμβρίου 2005 ενόψει της διενέργειας πραγματογνωμοσύνης για την αξία των επίμαχων αρχαιοτήτων. Η πραγματογνωμοσύνη εκτίμησε την αξία των αρχαιοτήτων σε 10.500 ευρώ, γεγονός που, σύμφωνα με την εφαρμοστέα νομοθεσία, είχε ως συνέπεια να μεταβληθεί ο χαρακτηρισμός της αξιόποινης πράξης από κακούργημα σε πλημμέλημα.

15. Επικαλούμενος το γεγονός ότι για τα εν λόγω πλημμελήματα η νομοθεσία δεν προβλέπει προσωρινή κράτηση, αλλά και στηριζόμενος στο άρθρο 5 § 3 της Σύμβασης, ο προσφεύγων επανέλαβε την αίτηση αποφυλάκισής του ενώπιον του εφετείου υποστηρίζοντας κυρίως ότι, σύμφωνα με την έκθεση πραγματογνωμοσύνης, η αξία των επίδικων αρχαιοτήτων είχε υπερεκτιμηθεί κατά την απαγγελία των σε βάρος του κατηγοριών. Την ίδια ημέρα, το Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων απέρριψε την αίτηση, κρίνοντας εαυτόν αναρμόδιο να αποφανθεί επί του ζητήματος δυνάμει του άρθρου 291 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (απόφαση αριθ. 818/2005).

16. Στις 10 Φεβρουαρίου 2006, το εφετείο αθώωσε τον προσφεύγοντα (απόφαση αριθ. 99/2006).

17. Ο εισαγγελέας άσκησε αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αυτής. Η συζήτηση έλαβε χώρα ενώπιον του Αρείου Πάγου στις 18 Μαΐου 2007.

18. Με απόφαση της 17 Ιουλίου 2007, ο Άρειος Πάγος έθεσε τέλος στις ποινικές διώξεις σε βάρος του προσφεύγοντος λόγω παραγραφής.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

19. Το άρθρο 6 §§ 2 και 4 του Συντάγματος του 1975 προβλέπει:

«2. Όποιος συλλαμβάνεται για αυτόφωρο έγκλημα ή με ένταλμα προσάγεται στον αρμόδιο ανακριτή το αργότερο μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες από τη σύλληψη, αν όμως η σύλληψη έγινε έξω από την έδρα του ανακριτή, η προσαγωγή γίνεται μέσα στον απολύτως αναγκαίο χρόνο για τη μεταγωγή του. Ο ανακριτής οφείλει, μέσα σε τρεις ημέρες από την προσαγωγή, είτε να απολύσει τον συλληφθέντα είτε να εκδώσει ένταλμα φυλάκισης. Η προθεσμία αυτή παρατείνεται για δύο ημέρες, αν το ζητήσει αυτός που έχει προσαχθεί, ή σε περίπτωση ανώτερης βίας που βεβαιώνεται αμέσως με απόφαση του αρμόδιου δικαστικού συμβουλίου.

4. Νόμος ορίζει το ανώτατο όριο διάρκειας της προφυλάκισης, που δεν μπορεί να υπερβεί το ένα έτος στα κακουργήματα και τους έξι μήνες στα πλημμελήματα. Σε εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις τα ανώτατα αυτά όρια

μπορούν να παραταθούν για έξι και τρεις μήνες, αντίστοιχα, με απόφαση του αρμοδίου δικαστικού συμβουλίου.»

20. Οι εφαρμοστέες διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας έχουν ως εξής:

Άρθρο 270

Αναγκαίος όρος για να περατωθεί η ανάκριση

«1. Η κύρια ανάκριση δεν μπορεί να θεωρηθεί τελειωμένη, αν δεν απολογηθεί ο κατηγορούμενος. (...)

2. Αν ο κατηγορούμενος κλήθηκε σε απολογία, από απείθεια όμως δεν παρουσιάστηκε και ο ανακριτής κρίνει ότι υπάρχουν ενδείξεις εναντίον του, τότε η ανάκριση μπορεί να θεωρηθεί τελειωμένη με την έκδοση εντάλματος σύλληψης ή βίαιης προσαγωγής, σύμφωνα με τα άρθρα 272 και 276.»

Άρθρο 272

Ένταλμα βίαιης προσαγωγής

«Αν ο κατηγορούμενος που κλήθηκε δεν εμφανίστηκε, μπορεί να εκδοθεί εναντίον του ένταλμα βίαιης προσαγωγής αν δε συντρέχει περίπτωση να εκδοθεί ένταλμα σύλληψης σύμφωνα με το άρθρο 276.»

Άρθρο 276

Σύλληψη με ένταλμα

«1. (...) κανείς δεν συλλαμβάνεται χωρίς ειδικά και εμπεριστατωμένα αιτιολογημένο ένταλμα του ανακριτή ή βούλευμα του δικαστικού συμβουλίου, που πρέπει να κοινοποιούνται κατά τη στιγμή της σύλληψης. (...)

2. Ο ανακριτής εκδίδει το ένταλμα σύλληψης αφού προηγουμένως διατυπώσει γνώμη ο εισαγγελέας, και μόνο στις περιπτώσεις όπου επιτρέπεται προσωρινή κράτηση κατά το άρθρο 282. (...)»

Άρθρο 291

Αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης μετά το παραπεμπτικό βούλευμα

«1. Αν η προσωρινή κράτηση του κατηγορουμένου συνεχίστηκε και μετά την παραπομπή του σε δίκη, το αρμόδιο συμβούλιο οποτεδήποτε, ή το δικαστήριο σε περίπτωση που θα αναβληθεί ή θα ματαιωθεί για οποιονδήποτε λόγο η εκδίκαση, μπορεί ύστερα από αίτηση του κατηγορουμένου, του εισαγγελέα ή αυτεπαγγέλτως να διατάξει να επιβληθούν στον κατηγορούμενο περιοριστικοί όροι αντί για προσωρινή κράτηση. Το δικαστήριο που αποφάσισε την αναβολή αποφαινεται και για την παράταση ή μη της προσωρινής κράτησης, αν, στις επόμενες τριάντα ημέρες από την αναβολή, συμπληρώνεται το ανώτατο όριο της προσωρινής κράτησης και εφόσον είναι παρών ο κατηγορούμενος.»

21. Σύμφωνα με το άρθρο 306 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, οι συνεδριάσεις των δικαστικών συμβουλίων δεν είναι δημόσιες. Οι αποφάσεις λαμβάνονται με πλειοψηφία, και αφού ακουστεί και αποχωρήσει ο εισαγγελέας (άρθρο 138).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

22. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η κράτησή του από τις 4 έως τις 8 Φεβρουαρίου 2005 δεν ήταν νόμιμη, διότι δεν είχε βάση στο εθνικό δίκαιο. Επικαλείται το άρθρο 5 § 1 της Σύμβασης, σύμφωνα με το οποίο:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερίαν και την ασφάλειαν. Ουδείς επιτρέπεται να στερηθή της ελευθερίας του ειμή εις τας ακολούθως περιπτώσεις και συμφώνως προς την νόμιμον διαδικασίαν:

γ) εάν συνελήφθη και κρατήται όπως οδηγηθεί ενώπιον της αρμοδίας δικαστικής αρχής εις την περίπτωσιν ευλόγου υπονοίας ότι διέπραξεν

αδίκημα, ή υπάρχουν λογικά δεδομένα προς παραδοχήν της ανάγκης όπως ούτος εμποδισθή από του να διαπράξη αδίκημα ή δραπετεύση μετά την διάπραξιν τούτου.»

Επί του παραδεκτού

23. Αναφερόμενος στην υπόθεση *Καμπανέλλης κατά Ελλάδας* ((déc.), no 9029/05, 6 Ιουλίου 2006), η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί λόγω μη τήρησης της εξάμηνης προθεσμίας. Υπογραμμίζει ότι η κράτηση του προσφεύγοντος κατά την περίοδο αυτή στηριζόταν στο ένταλμα σύλληψης, που εξέδωσε ο ανακριτής στις 2 Φεβρουαρίου 2005, το οποίο δεν επιδέχεται κανένα ένδικο μέσο σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο. Ακόμα κι αν υποθεθεί ότι το ζήτημα της νομιμότητας της κράτησης ρυθμίστηκε με την απόφαση του δικαστικού συμβουλίου με ημερομηνία 8 Φεβρουαρίου 2005, η εξάμηνη προθεσμία δεν τηρήθηκε ούτε σε αυτή την περίπτωση, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η απόφαση αυτή ήταν επίσης οριστική.

24. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι θα έπρεπε εν προκειμένω να εφαρμοσθούν οι αρχές που συνήχθησαν στην απόφαση *Solmaz κατά Τουρκίας* (αριθ. 27561/02, §§ 34-37, 16 Ιανουαρίου 2007), να γίνει μία σφαιρική εκτίμηση του ζητήματος της προσωρινής κράτησης και να κριθεί ότι η εξάμηνη προθεσμία του άρθρου 35 § 1 αρχίζει να τρέχει από την τελευταία περίοδο της προσωρινής κράτησης. Εν προκειμένω, η κρίσιμη ημερομηνία είναι η 1^η Αυγούστου 2005, ημερομηνία κατά την οποία το δικαστικό συμβούλιο αποφάσισε να παρατείνει την κράτηση για νέα εξάμηνη περίοδο.

25. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν οφείλει να επιλύσει το ζήτημα αυτό διότι κατέληξε ότι η αιτίαση είναι απαράδεκτη για άλλους λόγους.

26. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι το ένταλμα σύλληψης εκδόθηκε δυνάμει σύμφωνης γνώμης του ανακριτή και του εισαγγελέα, όχι μόνο για να διασφαλισθεί η παράσταση του κατηγορουμένου ενώπιον του ανακριτή, αλλά ομοίως για να διασφαλισθεί η παρουσία του ώσπου να εκδοθεί απόφαση επί της προσωρινής κράτησης. Το ένταλμα σύλληψης αποτελεί εκτελεστό τίτλο ο οποίος παραμένει σε ισχύ μέχρι την έκδοση της απόφασης που αφορά την προσωρινή κράτηση. Εν προκειμένω, το ένταλμα ήταν πλήρως αιτιολογημένο διότι, όπως προκύπτει από την

έκθεση του εισαγγελέα προς τον ανακριτή, υπήρχαν πληροφορίες για επικείμενη φυγή του προσφεύγοντος.

27. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, κατά την περίοδο αυτή, η κράτησή του δεν είχε καμία νομική βάση στο εφαρμοστέο δίκαιο διότι δεν υπήρχε καμία δικαστική απόφαση σε ισχύ που να επιτρέπει την κράτησή του. Κατά την άποψή του, από το συνδυασμό των άρθρων 270 § 2, 272 και 276 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας προκύπτει ότι ένταλμα σύλληψης μπορεί να εκδοθεί μόνο αν ο κατηγορούμενος, ο οποίος καλείται να εμφανισθεί ενώπιον του ανακριτή, αρνείται να πράξει κάτι τέτοιο λόγω απείθειας. Σκοπός ενός εντάλματος σύλληψης είναι να διασφαλίσει την παράσταση ενός κατηγορουμένου ενώπιον του ανακριτή και δεν αποτελεί νόμιμο τίτλο για την κράτηση. Σύμφωνα με το άρθρο 6 του Συντάγματος, ο μόνος νόμιμος τίτλος για την κράτηση είναι η απόφαση που έλαβε ο ανακριτής για την προσωρινή κράτηση κάποιου και, εν προκειμένω, η απόφαση που έλαβε το δικαστικό συμβούλιο στις 8 Φεβρουαρίου 2005. Τέλος, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο ισχυρισμός της κυβέρνησης σύμφωνα με τον οποίο το ένταλμα σύλληψης παραμένει σε ισχύ μετά την παράσταση του κατηγορουμένου ενώπιον του ανακριτή είναι ανακριβής και δεν επαληθεύεται από τη νομολογία.

28. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις 2 Φεβρουαρίου 2005, ο ανακριτής εξέδωσε ένταλμα σύλληψης σε βάρος του προσφεύγοντος. Αυτός συνελήφθη στις 4 Φεβρουαρίου 2005 και εξετάστηκε αμέσως από τον ανακριτή. Καθώς ο ανακριτής και ο εισαγγελέας δε συμφωνούσαν επί της προσωρινής κράτησης, το ζήτημα αυτό επέλυσε το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Πειραιά με το βούλευμά του της 8^{ης} Φεβρουαρίου 2005 και διέταξε την προφυλάκιση του προσφεύγοντος. Ως εκ τούτου, αυτός τέλεσε υπό κράτηση από τις 4 έως τις 8 Φεβρουαρίου αναμένοντας την απόφαση του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών.

29. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η κράτηση αυτή είναι σύμφωνη προς τους εσωτερικούς ουσιαστικούς και δικονομικούς κανόνες και νόμιμη ως προς τη Σύμβαση. Σε ό,τι αφορά τη συμμόρφωση προς τις εσωτερικές νόμιμες οδούς, ο ανακριτής εξέδωσε ένταλμα σύλληψης και, κατόπιν της ακρόασης του προσφεύγοντος, στις 4 Φεβρουαρίου 2005, ζήτησε την κράτησή του έως την έκδοση βουλεύματος από το δικαστικό συμβούλιο. Ως προς τούτο, το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι δυνάμει του άρθρου 6 § 2 του Συντάγματος, ο ανακριτής έχει στη διάθεσή του τρεις ημέρες από την προσαγωγή για να απολύσει το άτομο ή να εκδώσει ένταλμα φυλάκισης. Σε ό,τι αφορά τη νομιμότητα ως προς τη Σύμβαση, η κράτηση

του προσφεύγοντος ενέπιπτε στο πεδίο του άρθρου 5 § 1 γ) και, επιπλέον, υπήρχαν «εύλογες υπόνοιες» ότι διέπραξε τις αξιόποινες πράξεις για τις οποίες κατηγορείτο.

30. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 § 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

31. Ο προσφεύγων παραπονείται για την ανεπάρκεια της αιτιολογίας του βουλεύματος αριθ. 130/2005 του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιά, της διάταξης αριθ. 21/2005 του ανακριτή καθώς και του βουλεύματος αριθ. 327/2005 του Συμβουλίου Εφετών Πειραιά, με τα οποία απορρίφθηκαν οι αιτήσεις αποφυλάκισής του. Παραπονείται επίσης για την απόφαση που κήρυξε το απαράδεκτο της αίτησης απόλυσής του και την οποία απήγγειλε το Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων Πειραιά κατά τη συζήτηση της υπόθεσής του στις 21 Δεκεμβρίου 2005. Υποστηρίζει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 3 της Σύμβασης το οποίο προβλέπει:

«Παν πρόσωπον συλληφθέν ή κρατηθέν, υπό τας προβλεπόμενας εν παραγράφω 1γ του παρόντος άρθρου συνθήκας οφείλει να παραπεμφθή συντόμως ενώπιον δικαστού ή ετέρου δικαστικού λειτουργού νομίμως εντεταλμένου όπως εκτελή δικαστικά καθήκοντα, έχει δε το δικαίωμα να δικασθή εντός λογικής προθεσμίας ή απολυθή κατά τη διαδικασία. Η απόλυσις δύναται να εξαρτηθή από εγγύησιν εξασφαλίζουσαν την παράστασιν του ενδιαφερομένου εις την δικάσιμον.»

Επί του παραδεκτού

1. Ως προς την αιτιολογία των αποφάσεων αριθ. 130/2005, 21/2005 και 327/2005 που διέταζαν τη διατήρηση της κράτησης

32. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 5 § 3 απαιτεί η προσωρινή κράτηση πριν τη δίκη να μην υπερβαίνει ένα εύλογο χρονικό διάστημα και οι αρμόδιες δικαστικές αρχές να εξετάζουν νομίμως την ύπαρξη «λυσιτελών» και «επαρκών» λόγων που θα δικαιολογούσαν τη στέρηση της ελευθερίας (βλέπε

Assenon και λοιποί κατά Βουλγαρίας, απόφαση της 28 Οκτωβρίου 1998, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VIII, § 154).

33. Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει καταρχήν ότι με το βούλευμά του αριθ. 130/2005, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Πειραιά διέταξε στις 8 Φεβρουαρίου 2005 τη θέση του προσφεύγοντος υπό προσωρινή κράτηση αφού έκρινε ότι, αν παρέμενε ελεύθερος, μπορεί να υποτροπιάζε, εκμεταλλευόμενος ιδίως την ιδιότητα του εκκλησιαστικού λειτουργού. Κατόπιν, ο ανακριτής απέρριψε τη νέα αίτηση απόλυσής του κρίνοντας ότι ο προσφεύγων την είχε καταθέσει στις 21 Φεβρουαρίου 2005, ήτοι δεκατρείς ημέρες μετά την προφυλάκισή του και ότι συνεπώς υπήρχε έλλειψη νέων στοιχείων που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε διαφορετικό συμπέρασμα. Επιπλέον, η απόφαση αριθ. 327/2005 τεκμηρίωσε επαρκώς τους λόγους που καθιστούσαν πιθανό τον κίνδυνο υποτροπής από την πλευρά του προσφεύγοντος. Με έκταση άνω των εξήντα σελίδων, η απόφαση αυτή περιγράφει λεπτομερώς το ιστορικό της υπόθεσης στην οποία εμπλεκόταν ο προσφεύγων και αναφέρεται στο βεβαρυμένο παρελθόν του προσφεύγοντος για να αιτιολογήσει τον κίνδυνο υποτροπής.

34. Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι επιληφθείσες δικαστικές αρχές προσέφεραν «λυσιτελείς και επαρκείς» λόγους που δικαιολογούσαν την προφυλάκιση και, εν συνεχεία, την παράταση αυτής.

35. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

2. Ως προς το απαράδεκτο της αίτησης απόλυσης που κήρυξε το εφετείο λόγω αναρμοδιότητας

36. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, κατόπιν του αποτελέσματος της πραγματογνωμοσύνης που διενεργήθηκε κατά τη διαδικασία ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων, η αξιόποινη πράξη για την οποία κατηγορείτο ο προσφεύγων χαρακτηρίστηκε πλέον πλημμέλημα και όχι κακούργημα, αδίκημα για το οποίο το εθνικό δίκαιο δεν επιτρέπει την προσωρινή κράτηση. Συνεπώς, η εν λόγω προσωρινή κράτηση κατέστη παράνομη. Εν τούτοις, το Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων απέρριψε την αίτηση απόλυσης του προσφεύγοντος με την αιτιολογία ότι ήταν αναρμόδιο να διατάξει ένα τέτοιο μέτρο σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας. Πράγματι, το δεύτερο εδάφιο της πρώτης παραγράφου του άρθρου 291

του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας προβλέπει ότι το δικαστήριο στο οποίο κατατίθεται τέτοια αίτηση είναι αρμόδιο να αποφανθεί μόνο σε περίπτωση που το ανώτατο όριο της προσωρινής κράτησης (δεκαοκτώ μήνες) έχει συμπληρωθεί εντός ενός μηνός από την αναβολή της εκδίκασης της υπόθεσης από το εν λόγω δικαστήριο. Ωστόσο, κάτι τέτοιο δεν ισχύει στην προκειμένη υπόθεση καθώς όταν, στις 21 Δεκεμβρίου 2005, το Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων ανέβαλε την υπόθεση για τις 10 Φεβρουαρίου 2006, το όριο αυτό δεν είχε συμπληρωθεί στην περίπτωση του προσφεύγοντος. Επιπλέον, ο προσφεύγων μπορούσε, δυνάμει του ίδιου άρθρου, να καταθέσει οποτεδήποτε νέα αίτηση προσωρινής απόλυσης ενώπιον του δικαστικού συμβουλίου.

38. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 § 4 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

39. Ο προσφεύγων υποστηρίζει, από δύο απόψεις, ότι η διαδικασία μέσα από την οποία επιχείρησε να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της προσωρινής κράτησής του δεν ήταν σύμφωνη προς τις απαιτήσεις του άρθρου 5 § 4 της Σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον στερούμενο της ελευθερίας του συνεπεία συλλήψεως ή κρατήσεως έχει δικαίωμα προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, ίνα τούτο αποφασίση εντός βραχείας προθεσμίας επί του νομίμου της κρατήσεώς του και διατάξη την απόλυσίν του εν περιπτώσει παρανόμου κρατήσεως.»

A. Ως προς την απόρριψη από το δικαστικό συμβούλιο της αίτησης του προσφεύγοντος για αυτοπρόσωπη παράσταση

40. Ο προσφεύγων παραπονείται για παραβίαση της αρχής της ισότητας των όπλων ενώπιον του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιά, στις 8 Φεβρουαρίου 2005, κατά την εξέταση της προσωρινής κράτησής του, η οποία απορρέει από την άρνηση να του επιτραπεί να παραστεί αυτοπροσώπως ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου ενώ αντιθέτως ο εισαγγελέας ακούστηκε.

41. Η Κυβέρνηση δεν υποβάλλει παρατηρήσεις επί του σημείου αυτού.

1. Επί του παραδεκτού

42. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το Δικαστήριο έχει ήδη εξετάσει το ζήτημα αυτό στις υποθέσεις *Καμπάνης κατά Ελλάδας* (απόφαση της 13 Ιουλίου 1995, serie A no 318-B) και *Κοτσαρίδης κατά Ελλάδας* (αριθ. 71498/01, 23 Σεπτεμβρίου 2004) και έχει καταλήξει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 4. Ως εκ τούτου, η αιτίαση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επιπλέον ότι δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

2. Επί της ουσίας

43. Η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που θα μπορούσε να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση από εκείνο στο οποίο κατέληξε στην εξέταση των προσφυγών *Καμπάνης* και *Κοτσαρίδης*. Ελλείψει νέων στοιχείων, το Δικαστήριο πρέπει να διαπιστώσει ότι απορρίπτοντας την αίτηση του προσφεύγοντος για αυτοπρόσωπη παράσταση, το δικαστικό συμβούλιο του στέρησε τη δυνατότητα να αντικρούσει με προσήκοντα τρόπο τους επικαλούμενους λόγους για την εξακολούθηση της κράτησής του.

44. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 4 της Σύμβασης.

B. Ως προς την υποχρέωση έκδοσης απόφασης εντός «βραχείας προθεσμίας» επί της νομιμότητας της κράτησης

45. Ο προσφεύγων εκτιμά ότι δεν τηρήθηκε η «βραχεία προθεσμία» όσον αφορά την εξέταση των αιτήσεων απόλυσης με ημερομηνία 21 Φεβρουαρίου και 26 Απριλίου 2005.

1. Η αίτηση της 21 Φεβρουαρίου 2005

Επί του παραδεκτού

46. Αναφερόμενη εκ νέου στην πιο πάνω αναφερόμενη υπόθεση *Καμπανέλλης κατά Ελλάδας*, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η αιτίαση σχετικά με τη διαδικασία ενώπιον του ανακριτή προσκρούει στην εξάμηνη προθεσμία του άρθρου 35 § 1 της

Σύμβασης: η παρούσα προσφυγή κατατέθηκε πάνω από έξι μήνες μετά την απόφαση του ανακριτή με ημερομηνία 30 Μαρτίου 2005 (αριθ. 21/2005).

47. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι απουσία προσφυγής, η απόφαση αριθ. 21/2005 του ανακριτή συνιστά, με την έννοια του άρθρου 35 § 1 της Σύμβασης, την οριστική εσωτερική εκδοθείσα απόφαση ως προς την αίτηση της 21 Φεβρουαρίου 2005. Ωστόσο, η εν λόγω απόφαση εκδόθηκε στις 30 Μαρτίου 2005, ήτοι πάνω από έξι μήνες πριν την κατάθεση της προσφυγής. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι εκπρόθεσμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

2. Η αίτηση της 26 Απριλίου 2005

48. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι το διάστημα των τριών μηνών περίπου που μεσολάβησε μεταξύ της κατάθεσης της αίτησης, στις 26 Απριλίου 2005, και του βουλεύματος του δικαστικού συμβουλίου, την 1^η Αυγούστου 2005, αιτιολογείται πλήρως διότι το εν λόγω συμβούλιο έπρεπε να αποφανθεί, πέραν του ζητήματος της διατήρησης της κράτησης, και επί της παραπομπής σε δίκη. Ωστόσο, η αποστολή αυτή ήταν πολύπλοκη λόγω του μεγάλου αριθμού των κατηγοριών σε βάρος του προσφεύγοντος, καθώς και λόγω του όγκου του υπό εξέταση φακέλου και των εγχειρόμενων νομικών ζητημάτων.

49. Ο προσφεύγων ανταπαντά ότι, λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του Δικαστηρίου επί του ζητήματος και το γεγονός ότι δεν ευθύνεται για καμία καθυστέρηση, τα προαναφερόμενα διαστήματα είναι υπερβολικά.

α. Επί του παραδεκτού

50. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

β. Επί της ουσίας

51. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι από τη νομολογία του προκύπτει ότι οι διαδικασίες που σχετίζονται με ζητήματα στέρησης της ελευθερίας, με την έννοια του άρθρου 5 § 4, απαιτούν ιδιαίτερη ταχύτητα και ότι οι εξαιρέσεις στην αρχή μίας

διαπίστωσης «εντός βραχείας προθεσμίας» της συμμόρφωσης της κράτησης απαιτούν μία αυστηρή ερμηνεία (*Hutchison Reid κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, αριθ. 50272/99, § 79, CEDH 2003-IV). Το ζήτημα του αν τηρήθηκε η αρχή της ταχύτητας δεν εκτιμάται αφηρημένα, αλλά μέσα στα πλαίσια μίας σφαιρικής εκτίμησης των δεδομένων, λαμβάνοντας υπόψη τις συνθήκες της υπόθεσης (*E. κατά Νορβηγίας*, απόφαση της 29 Αυγούστου 1990, série A no. 181-A, σελ. 27 και επ., § 64, *Delbec κατά Γαλλίας*, αριθ. 43125/98, § 33, 18 Ιουνίου 2002 και *Luberti κατά Ιταλίας*, απόφαση της 23 Φεβρουαρίου 1984, série A no.75, σελ. 15 και επ., § 33, σελ.17 και επ., §37), ιδίως υπό το φως της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, των ενδεχόμενων ιδιαιτεροτήτων της εθνικής διαδικασίας που πρέπει να ακολουθηθεί καθώς και της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος μέσα στην εν λόγω διαδικασία (*Boucheras et Groupe Information Asiles κατά Γαλλίας*, αριθ. 14438/88, απόφαση της Επιτροπής με ημερομηνία 11 Απριλίου 2001, Décisions et rapports (DR) 69, σελ. 242). Κατά κύριο λόγο ωστόσο, δεδομένου ότι διακυβεύεται η ελευθερία του ατόμου, το Κράτος θα πρέπει να μεριμνά ώστε η διαδικασία να διεξάγεται εντός του ελάχιστου δυνατού χρόνου (*Fuscher κατά Ελβετίας*, αριθ. 55894/00, § 43, 13 Ιουλίου 2006).

52. Λαμβάνοντας υπόψη τα εν λόγω κριτήρια, και ενδεικτικά, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι υπήρξε υπέρβαση της «βραχείας προθεσμίας» με την έννοια του άρθρου 5 § 4 στις ακόλουθες υποθέσεις: *Rehbock κατά Σλοβενίας*, (αριθ. 29462/95, § 84, ECHR 2000-XII): διάρκεια είκοσι τριών ημερών, *GB κατά Ελβετίας* (αριθ. 27426/95, § 32, 30 Νοεμβρίου 2000): διάρκεια τριάντα δύο ημερών, *Mamedova κατά Ρωσίας* (αριθ. 7064/05, § 96, 1^η Ιουνίου 2006): διάρκεια τριάντα έξι ημερών, *Lebedev κατά Ρωσίας* (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση, § 115): διάρκεια είκοσι έξι ημερών, *Mooren κατά Γερμανίας* (αριθ. 1364/03, § 73, 13 Δεκεμβρίου 2007): διάρκεια δύο μηνών και είκοσι δύο ημερών, *Kostadinov κατά Βουλγαρίας* (αριθ. 55712/00, § 88, 7 Φεβρουαρίου 2008) και *Fursenko κατά Ρωσίας* (αριθ. 26386/02, § 139, 24 Απριλίου 2008): διάρκεια είκοσι έξι ημερών και στις δύο υποθέσεις.

53. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων κατέθεσε την αίτηση αποφυλάκισής του ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών Πειραιά στις 26 Απριλίου 2005 και αυτό την απέρριψε την 1^η Αυγούστου 2005, ήτοι μετά από ενενήντα έξι ημέρες.

54. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η περίοδο αυτή δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «βραχείας προθεσμίας» του άρθρου 5 § 4.

55. Έπεται ότι υπήρξε παραβίαση της εν λόγω διάταξης επί αυτού του σημείου.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

56. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

57. Για ηθική βλάβη, ο προσφεύγων αξιώνει 50.000 ευρώ. Ισχυρίζεται ότι όλα τα δικαστικά όργανα των μεταχειρίστηκαν με περιφρόνηση και χλευασμό και αμφισβήτησαν την εντιμότητά του ως ανθρώπου και ως κληρικού. Το αιτούμενο ποσό δεν είναι υπερβολικό, λαμβανομένου υπόψη ότι στιγματίστηκε τόσο στην κοινωνία των πολιτών όσο και σε αυτή της εκκλησίας.

58. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

59. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η απόρριψη από το δικαστικό συμβούλιο της αίτησης αυτοπρόσωπης παράστασης και η μη τήρηση της «βραχείας προθεσμίας» στην εξέταση της νομιμότητας της κράτησης προκάλεσαν στον προσφεύγοντα μία βέβαιη ηθική βλάβη, η οποία αιτιολογεί την επιδίκαση αποζημίωσης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 41, του επιδικάζει 4.000 για την αιτία αυτή.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

60. Για έξοδα και δικαστική δαπάνη, ο προσφεύγων αξιώνει το ποσό των 3.000 ευρώ.

61. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι δε δεσμεύεται από τα τιμολόγια που προσκομίζει ο προσφεύγων.

62. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του

ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδα*ς (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

63. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος ως προς τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά. Εν τούτοις, εκτιμά ότι πρέπει να προβεί σε μείωση των αξιώσεών του για την αιτία αυτή προκειμένου να αντανακλάται η απόρριψη ορισμένων εκ των αιτιάσεών του. Επομένως, του επιδικάζει 3.000 ευρώ.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

64. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς τις αιτιάσεις που σχετίζονται με την απόρριψη από το δικαστικό συμβούλιο της αίτησης αυτοπρόσωπης παράστασης και με τη μη τήρηση της «βραχείας προθεσμίας» κατά την εξέταση της αίτησης αποφυλάκισης της 26 Απριλίου 2005 και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 4 της Σύμβασης ως προς την απόρριψη από το δικαστικό συμβούλιο της αίτησης αυτοπρόσωπης παράστασης.

3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 4 της σύμβασης ως προς την υποχρέωση απαγγελίας απόφασης εντός «βραχείας προθεσμίας» κατά την εξέταση της αίτησης αποφυλάκισης της 26 Απριλίου 2005.

4. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, τα ακόλουθα ποσά:

- i. 4.000 (τέσσερις χιλιάδες) ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για ηθική βλάβη,
 - ii. 3.000 (τρεις χιλιάδες) ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για έξοδα και δικαστική δαπάνη,
- β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσανζηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με απλό επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσανζημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 12 Φεβρουαρίου 2009, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος